

Graničarju so mogle natanko poznane biti steze na vse strani se prekrizavajoče, sicer bi ne bil mogel tako varno in brezskerbno nadaljevati svojega pota. Urnih korakov je stopal naprej. Utegnul je kake pol ure tako popotovati, ko kar na enkrat obstane in tanko posluša. Delj časa postoji, pa nič ni čutiti razun šumečega germičja in listja, s katerim je svoje nočne šale vganjal čezdalje bolj prihajóči veter. Nastavši zopet svojo pot pride kmalo na razkrižje stezá, kjer zopet poslušajoč postane, al tud zdaj družega ne čuje ko žalostno zdihovalje od vetra majane šume.

Ozre se po okolici, potem pa sede na staro klado, deržeč napeto puško pred saboj, pripravljen slednji trenutek sprožiti jo.

Nekoliko časa ostane v tem položaji čisto nepremakljiv. — Ali čuje, ali spava? — Bog zna — razločiti se ne dá.

Če bi bil pa tudi dremal, spanje mu je moglo lahno in nepokojno biti; zakaj komaj se je najmanjšega kaj v goščavi premaknilo, — že skoči na noge, ter prične na vse strani gledati s svojim ostrim očesom. Al zopet nič ne vidi in nič ne sliši. Vleže se zdaj na tla in pritisne uho k zemlji — al zastonj! vse je tiho kakor v grobu; le veter žene žalne glasove. — Graničar verže zdaj puško čez ramo in odide naprej po stezici ob levi.

Odslej vendar ni tako urno in varno stopal ko popred; zdaj je, bi rekel, korake brojil, vsacega najmanjšega šumljenja in ropota se varovaje in ogibaje; še cló močno dihati si ne upa. Ko je od časa do časa burja pojenjala in šum mladega germičja se pomiril, obstane tudi on, na novo slušajoč in pregledovaje na vse strani.

Komaj je nekterikrat na svoji novi poti tako postal, kar se mu zazdi, kakor da bi mu po stezi, po kateri se je zdaj napotil, nekaj nasprot šumelo, zlo enako kakor če bi si človek ali zvir po hosti proti njemu pot trebila.

Graničar odstopi v stran in se skrije za gost germ; tukaj se skupaj stisne in napeto puško pred seboj deržaje ostane nepremakljiv ko sinji rob.

Šumljenje skoz gošo se je bolj in bolj približevalo, kar se nenadoma razleže trikrat glas, podoben krokanju kavranovemu. Kmalo za tem se razločno zaslišijo koraki in v bližnjem trenutku pokaže se na stezi, ktero je graničar malo poprej zapustil, mož — kolikor se je ob svitlobi blede izzad oblakov lukajoče lune viditi dalo — vpadenega lica, al žarečih oči, šibke in čverste rasti, srednjih let, opravljen kakor prost Bačvanin (prebivavec Bačke) s klobukom dalje na oči potegnjenim; oborožen ni bil, ali saj orodja ni bilo nič viditi na njem.

Pridši blizo germa, za katerem je skerčen in nepremakljiv naš graničar stal, zakroka zopet na novo trikrat kakor kavran.

Enaki glasovi se pričnejo zdaj po šumi odglaševati, približajoči se bolj in bolj, skušaje se v svojem strašnem soglasji z ječečo šumo, žvižgajočim vetrom in hrušéčo Donavo, ki je komaj jezero korakov oddaljena in od vetra gnana šumela, ter čezdalje večje in hujše valove gnati pričenjala.

Nenadoma se prikaže pet bačvanskih seljakov.

„Je li vse gotovo?“ jih vpraša mož na stezi stoječi.

„Je, gospod!“ odgovoré omenjenemu, kakor nam je že znano, s kmetiško obleko opravljenemu, prav za prav pa v bolj omikano versto človeške družbe spadajočemu možu.

„In neprijateljske straže?“ zopet vpraša, na kar seljaki odgovoré: „Med tretjo in četrto vodenico (mlin na čolnu) ni nobene straže. Obrežje je sicer sterma, al s pomočjo germovja zamorete lahko na verh priplezati, pa deržati se potem stare ceste, in prišli bote prav lahko ravno do V....ovega verta — da vas nihče ne vidi.“

„Nič novega?“ nadaljuje ptujec.

„Nič, razun govorice, da hočejo vjetnike že jutер naprej odpeljati,“ odgovoré.

„Juter že? grom in peklo!“ zaveka zopet nam neznani mož! „čas je tedaj zadnji! — Joško! ti češ z manoj, ostali drugi pa čakajte na kraji šume — tam pri križu.“

Ločijo se. Ptujec in Joško se napotita proti Donavi, čvetero unih pa odide po stezi, po kateri je bil ravnokar ptujec prišel.

„Gospod!“ reče Joško, „vihar je res prenehal divjati, al bojim se, da se bo pozneje pa še vernil in sicer še huje ko zdaj; sam Bog daj, da bi se poprej vérnili. Zdaj zamore še en sam človek čolniček vladati, če se pa vihár ponovi, potem nas samo roka Božja rešiti zamore.“

„Blagi Joško! trije se bomo čez Donovo vernili, pa lahko bomo — — —“

Ostalih besed slišati ni mogel več za germom skriti graničar, ker sta se ona, ki sta govorila, že predalječ od njega oddaljila.

Zdaj vstane tudi graničar, — in tudi on odide proti Donavi.

Škoda, da je med tem gosta črna tmina luno in zvezde tako zakrila, da bi bil človek dalje segel ko vidil; škoda, sem rekel, ker sicer bi bilo viditi, kako sta dva čolniča samo nekoliko sto sežnjev eden od družega in skoraj tisti čas od brega odrinila, ter divje po penečih valovih proti drugemu bregu jadrala.

V enem je sedel nam neznani človek in Joško; v drugem — graničar.

(Dalje sledí.)

Národne prislovice.

Nabral v bistríški okolici J. Bilc.

Zlata roka železne vrata razbija. — Žensko oko je ko sodovo dno. — Vsake verste ljudi rado skup leti. — Snaga je Bogu draga. — Kdor zgodaj ustaja, mu kruha ostaja. (Morgenstunde hat Gold im Munde.) — Jezik je majhina prata, pa dosti vslata. (Die Zunge ist ein gefährliches Glied des Menschen.) — Ti nebi Bogu palice dal, da bi vruga udaril. — Vsi persti niso enaki (tako tudi ljudje ne). — Imam denarjev, kakor Bog bratov. — Vsaka kača ima svoj strup. — Mi je zajec pot pretekkel (bo nesreča.) — Ni treba starega volka klati učiti. — Več velja prihranjeno jajce, ko pojedena vol. — Kjer se osel valja, dlaka ostaja. — Vsi ljudje vse vedó. — V jajcu dlako iskati. — Prej je srajca ko sukna (Rodbina prej ko ptujci). — Vsaka nova metlja rada mete. — Rad bi me v žlici vode utopil. — Janezek se ne preoberne, dokler se v jamo ne zverne. — Včasí teče pes včasí zajec. — Navada je železna srajca. — Kjer laž kosi, tam ne večerja. — Več vredi pošten glas ko srebern pas.

Novičar iz avstrijskih krajev.

Iz Temešvara. „Serbski Dnevnik“ naznanja, da se je ustanovila v Temešvaru kmetijska družba in da je 17. dan p. m. izbrala svoj odbor. Društvo to, ki se bode zvalo: „ces. kralj. zemljodelsko društvo v Temešvaru“, se namerja, pripomoči zemljodelstvu v serbski Vojvodini in temeškem Banatu.

Iz Celovca 20. oktobra. „Slovenska koleda“ za leto 1858, ktero je društvo sv. Mohora svojim družnikom obljubilo, je ravno donatisnjena. Obsega z navadno pratiko vred 19 tiskanih pol v veliki osmerki. Čelo ji kinča prelepa, v jeklo vrezana podoba „Božje poti na sv. Višarjih“, ktera bo gotovo vsem Slovencom dopadla. Namenjena je koleda posebno kmetiskemu ljudstvu in sploh vsem Slovencom v poduk in kratek čas. Zapopadek je različen. Izmed mnogo drugih reči omenjamo tu samo večje povesti